

Sygn. akt XVII AmE 62/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Kulesza

Protokolant: sekretarz sądowy - Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2012 r., w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w E.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w E.

od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 lutego 2011 r., nr (...) (...) (...)

1. **oddala odwołanie;**

2. **zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w E., na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł. (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII AmE 62/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lutego 2011 r., nr (...) (...) (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, wymierzył przedsiębiorcy – Przedsiębiorstwu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością karę pieniężną w wysokości 0,074% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2010 r., tj. 15.000,00 zł. za to, że Przedsiębiorca prowadząc działalność w zakresie wytwarzania ciepła, w okresie od dnia 1 grudnia 2009 r. do 31 maja 2010 r., stosował ceny i stawki opłat bez zachowania obowiązku, o którym mowa w art. 47 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 z późn. zm.) - czym naruszył art. 56 ust 1 pkt 5 tejże ustawy.

W uzasadnieniu swojej decyzji Prezes URE wskazał, iż na podstawie dokumentów przesłanych przez Powoda oraz okoliczności i faktów znanych zarówno temu Przedsiębiorcy jak i Prezesowi URE, ustalił że w okresie od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r., powód stosował w stosunku do swoich odbiorców wyższe ceny i stawki opłat od wynikających z VI zatwierdzonej Taryfy.

Prezes URE wskazał, że w dniu 27 listopada 2009 r., tj. na 3 dni przed upływem okresu obowiązywania V taryfy dla ciepła, Przedsiębiorca - Przedsiębiorstwo (...) w E. przedłożył wniosek o zatwierdzenie VI Taryfy dla ciepła, która następnie została zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 16 kwietnia 2010 r. Nr (...) (...) (...) (zmienioną decyzją z dnia 12 listopada 2010 r. Nr (...) (...) (...)) z okresem jej obowiązywania do dnia 31 maja 2011 r. Przedmiotowa VI Taryfa

dla ciepła została wprowadzona do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami w dniu 1 czerwca 2010 r. Jak wyjaśnił Przedsiębiorca wnioski o zatwierdzenie VI Taryfy przedłożono dopiero w dniu 27 listopada 2009 r., ponieważ do tego czasu Przedsiębiorca realizował działania mające na celu wyłonienie dostawcy opału oraz ustalenie jego ceny, a także sprawdzenie możliwości spalania opału od nowego dostawcy.

Według ustaleń Prezesa URE, w wyniku stosowania cen i stawek opłat wynikających z V taryfy dla ciepła w okresie od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia 31 maja 2010 r., tj. od daty wygaśnięcia tej Taryfy do daty wprowadzenia do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami kolejnej Taryfy Przedsiębiorca uzyskał dodatkowy przychód w wysokości 1.794,78 tys. zł. – przy porównaniu wysokości cen i stawek opłat wynikających z V i VI Taryfy tego Przedsiębiorcy.

W związku z tym, kierując się treścią art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne, zasadnym było zdaniem Prezesa URE nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej za stwierdzone uchybienie. Przy ustaleniu jej wysokości Prezes URE wziął pod uwagę treść art. 56 ust 3 i ust 6 - ustawy Prawo energetyczne, biorąc pod uwagę przy jej wymierzaniu stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe, a przede wszystkim fakt, by nie przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy.

Pozwany Prezes URE rozważył również możliwość zastosowania art. 56 ust 6a ustawy – Prawo energetyczne, uznając, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do jego zastosowania wobec ustalenia, iż stopień szkodliwości czynu jest znaczny, a w związku z tym odstąpienie od wymierzenia kary pozostawałoby w sprzeczności z tym przepisem.

Biorąc zatem pod uwagę fakt, iż Przedsiębiorca z prowadzonej koncesjonowanej działalności gospodarczej osiągnął w 2010 r. przychód w wysokości 20.309.296,20 zł., w tym z tytułu stosowania Taryfy w okresie od 1 grudnia 2009 r. do 31 maja 2010 r. Przedsiębiorca uzyskał dodatkowy przychód w wysokości 1.794,78 tys. zł., nałożona została na niego kara pieniężna w wysokości 15.000,00 zł., co stanowi zaledwie 0,074% uzyskanego przychodu z działalności koncesjonowanej za 2010 r. Według Prezesa URE kara w orzeczonej wysokości spełni rolę represyjną, a także prewencyjną.

Od powyższej decyzji Przedsiębiorca – Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniósł odwołanie zaskarżając powyższą decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

- 1) naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 56 ust 1 pkt 5) Prawa energetycznego przez uznanie, że Skarżący podlega karze pieniężnej za stosowanie Taryfy bez przestrzegania obowiązku jej przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia;
- 2) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną interpretację art. 47 ust 1 Prawa energetycznego i uznanie, że Skarżący dopuścił się jego naruszenia oraz przez pominięcie art. 47 ust 2c Prawa energetycznego, uprawniającego przedsiębiorcę do stosowania Taryfy dotychczasowej, do czasu wydania nowej taryfy;
- 3) istotne naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na wynik postępowania, a zwłaszcza przepisów art. 6, 7, 8, 9, 11, 12, 80 i 107 §3 k.p.a. w zw. z art. 30 ust 1 ustawy – Prawo energetyczne.

Mając na uwadze powyższe, Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania, odnośnie przyczyn późnego przedstawienia Taryfy do zatwierdzenia, Skarżący wskazał na dynamicznie zmieniającą się sytuację na rynku dostawców opału oraz problemy z ustaleniem cen opału. Powód podkreślił przy tym, że podjął wszelkie możliwe kroki w celu obniżenia kosztów wytworzenia energii, a tym samym cen, z korzyścią dla odbiorców. Strona odwołująca się podniosła, że Przedsiębiorstwo energetyczne opracowujące taryfę dla ciepła zobowiązane jest do działania z należytą starannością wynikającą z profesjonalnego charakteru działalności, co w tym przypadku, zdaniem Skarżącego zostało zrealizowane poprzez optymalizację kosztów zakupu paliwa technologicznego, które stanowi ok. 46% wszystkich kosztów.

Odwołujące się Przedsiębiorstwo podniosło również zarzut, iż w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie wspomniano w ogóle o art. 47 ust 2c ustawy oraz że zawiera ono nieprawdziwe stwierdzenie, iż „taryfa wygasa z dniem 30 listopada 2009 r.”. Zdaniem powoda stanowisko takie omija obowiązującą od dnia 3 maja 2005 r., normę art. 47 ust 2c ustawy, w myśl której w przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie nowej taryfy dotychczasowa taryfa zachowuje moc do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy i wejścia w życie nowej taryfy, zatem całkowicie nieuprawnione jest twierdzenie, że taryfa wygasa.

Skarżący zarzucił również sprzeczność pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a uzasadnieniem. Wskazał, iż z treści uzasadnienia wynika, że zaskarżoną decyzją ukarano Przedsiębiorcę za nieprzedłożenie do zatwierdzenia nowej taryfy w terminie, który organ uważa za odpowiedni, albowiem żaden z obowiązujących w dniu złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy dla ciepła przepisów ustawy - Prawo energetyczne nie określa terminu, w którym należy złożyć stosowny wniosek. Zdaniem powoda, takie zachowanie nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego określonego w art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy, którego dyspozycja obejmuje wyłącznie sytuacje stosowania nieprzedstawionych do zatwierdzenia cen i taryf. Skarżący podkreślił, że nie stosował nowych stawek do czasu prawidłowego wejścia w życie nowej taryfy tj. do 31.05.2010 r., w tym czasie stosowane były stawki ujęte w V Taryfie, zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z dnia 22.10.2008 r.

Skarżący podkreślił, iż nie można mu stawiać zarzutu, że nie stosował niezatwierdzonej jeszcze taryfy oraz że Prezesowi URE przysługiwały uprawnienia do uregulowania stanu przejściowego, tzn. że na podstawie art. 47 ust 2c był uprawniony do ustalenia odpowiednich współczynników korekcyjnych, z którego to uprawnienia nie skorzystał, pomimo posiadania informacji o spadku cen zakupu paliwa. Powód wywiódł z tego, że skoro Prezes URE nie skorzystał z tej instytucji oznacza to pełną akceptację stosowania cen i taryf wynikających z zatwierdzonej taryfy dla ciepła, której okres obowiązywania został przedłużony z mocy prawa wraz z wszczęciem postępowania administracyjnego.

Zdaniem Skarżącego przyjęta przez Organ interpretacja art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy stanowi próbę rozszerzenia sankcji na stan faktyczny nie objęty dyspozycją tej normy. Powód wskazał, iż uzasadnienie zaskarżonej decyzji pomija fakt, że dyspozycje norm art. 47 ust 1 i art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy obejmują różne zakresy stanów faktycznych, pokrywające się jedynie częściowo. Art. 47 ust. 1 nakazuje przedkładanie do zatwierdzenia stosowanych taryf, zaś art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy nakłada sankcję na przedsiębiorcę, który nie przedłożył do zatwierdzenia taryfy, ale jedynie w takim przypadku kiedy stosuje on te niezatwierdzone stawki. Powód ponownie podkreślił, że stosowanie dotychczasowej taryfy do czasu wejścia w życie nowej, zatwierdzonej przez Prezesa URE nastąpiło na mocy art. 47 ust 2c ustawy.

Z ostrożności procesowej skarżący podniósł, iż nie zgadza się ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że stopień szkodliwości czynu (...) jest znaczny, że (...) należy przypisać winę umyślną oraz że (...) działał świadomie na niekorzyść odbiorców z zamiarem uzyskania dodatkowych przychodów. Powód podniósł, że (...) jest spółką komunalną i nie jest nastawiony na maksymalizację zysku, ma jednak, zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, obowiązek zapewnić pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej i godziwy zysk. Zdaniem skarżącego brak jest podstaw do stawiania przedsiębiorcy zarzutu pobierania ceny nadmiernie wygórowanej jeżeli cena ta zapewnia mu zwrot kosztów oraz godziwy zysk.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością posiada koncesje na wytwarzanie oraz przesyłanie i dystrybucję ciepła udzielone odpowiednio Decyzją z dnia 26 listopada 1998 r., Nr (...) (...) oraz Decyzją z dnia 26 listopada 1998 r., Nr (...) (...).

Decyzją z dnia 22 października 2008 r., Nr (...) (...) (...), zmienioną następnie Decyzją z dnia 12 stycznia 2009 r., Nr (...) (...) (...), Prezes URE zatwierdził V Taryfę dla ciepła Przedsiębiorcy z okresem jej obowiązywania do dnia 30 listopada 2009 r. (k.3-9 akt adm.)

W dniu 27 listopada 2009 r., do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek Przedsiębiorcy o zatwierdzenie VI Taryfy dla ciepła (k.10 akt adm.)

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2010 r., Nr (...) (...) (...), zmienioną decyzją z dnia 12 listopada 2010 r., Nr (...) (...) (...), Prezes URE zatwierdził VI Taryfę dla ciepła ustalając okres jej obowiązywania do dnia 31 maja 2011 r. (k.11-19 akt adm.) Przedmiotowa Taryfa została wprowadzona przez powoda do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami w dniu 1 czerwca 2010 r.

Taryfa zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 16 kwietnia 2010 r. wykazała ogólny spadek cen i stawek opłat na poziomie 14,20 %.

Bezspornym jest, iż po upływie okresu obowiązywania V Taryfy, w okresie od 1 grudnia 2009 r. do dnia 31 maja 2010 r., powód stosował w stosunku do swoich odbiorców ceny i stawki opłat wynikające z V taryfy, które były wyższe od wynikających z VI zatwierdzonej taryfy tego przedsiębiorcy.

W tym stanie faktycznym Sąd okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 47 ust 1 ustawy prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, oraz proponują okres ich obowiązywania. Przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję przedkładają Prezesowi URE taryfy z własnej inicjatywy lub na żądanie prezesa URE.

Z powyższego przepisu wynikał zatem dla powoda obowiązek posiadania zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfy dla ciepła.

W przedmiotowym przypadku bezspornym jest, że powodowe przedsiębiorstwo energetyczne mimo braku zatwierdzenia nowej taryfy prowadziło działalność gospodarczą podlegającą obowiązkowi taryfowania. Zważyć bowiem należy, że decyzja o zatwierdzeniu V taryfy wygasła z dniem 30 listopada 2009 r. tj. po upływie okresu na jaki została zatwierdzona. Wraz z wygaśnięciem decyzji przestała automatycznie obowiązywać taryfa zatwierdzona tą decyzją do stosowania. Nowa taryfa (VI), co wymaga podkreślenia, zatwierdzona z ogólnym spadkiem cen i stawek opłat w wysokości 14,2 %, została przez powoda wprowadzona do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami dopiero w dniu 1 czerwca 2010 r. W okresie od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia 31 maja 2010 r. powód nie posiadał zatem zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfy a w rozliczeniach z odbiorcami stosował stawki i ceny z poprzednio obowiązującej taryfy V.

W ocenie sądu powód składając wniosek o zatwierdzenie nowej taryfy na 3 dni przed upływem okresu obowiązywania starej uniemożliwił jej rozpatrzenie, zatwierdzenie oraz wprowadzenie do stosowania zgodnie z przepisem art. 47 ust 1-4 ustawy Pt. Z oczywistych względów, obciążających powoda, niemożliwym było więc zatwierdzenie nowej taryfy przed upływem okresu obowiązywania starej taryfy.

Odnośnie zarzutu niewzięcia przez Prezesa URE pod uwagę przepisu art. 47 ust 2c, który zdaniem powoda dawał mu możliwość, w przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie nowej taryfy, stosowania dotychczasowej V taryfy do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy i wejścia w życie nowej taryfy, należało uznać go za bezzasadny.

Jak zostało wcześniej wskazane decyzja o zatwierdzeniu V taryfy wygasła z dniem 30 listopada 2009 r. tj. po upływie okresu na jaki została zatwierdzona. Wraz z wygaśnięciem decyzji przestała automatycznie obowiązywać taryfa zatwierdzona tą decyzją do stosowania. Decyzja o zatwierdzeniu taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego jest

bowiem decyzją okresową , która wygasa z upływem ostatniego dnia okresu na jaki została zatwierdzona. Stanowisko takie prezentował Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r. , sygn. Akt VI A Ca 669/08 także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 2007 r. , sygn. Akt IIISK7/07.

Taryfę dotychczasową , mimo upływu okresu wskazanego w decyzji ją zatwierdzającej , stosuje się nadal tylko w sytuacjach wskazanych w art. 47 ust 2c ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z tym przepisem w przypadku upływu okresu na jaki została ustalona taryfa do dnia wejścia w życie nowej taryfy stosuje się taryfę dotychczasową , jeżeli decyzja Prezesa URE nie została wydana albo toczy się postępowanie odwoławcze od decyzji Prezesa URE.

Rozwiązanie przewidziane w art. 47 ust 2c reguluje okres przejściowy , w którym skończyło się już obowiązywanie taryfy dotychczasowej a taryfa nowa jeszcze nie weszła w życie i odnosi i się do wysokości stawek jakie należy stosować w rozliczeniach z odbiorcami.

Przepis art. 47 ust 2c ustawy nie zwalnia natomiast przedsiębiorstwa energetycznego z obowiązku wynikającego z art. 47 poddania się procedurze zatwierdzenia taryfy.

Z przepisów ustawy Prawo energetyczne wynika , że ustawodawca nakładając na przedsiębiorców energetycznych powyższy obowiązek nie określił terminu na przedłożenie taryfy do zatwierdzenia jednakże wprowadził sankcję przewidzianą w art. 56 ust 1pkt 5 w postaci kary pieniężnej za stosowanie stawek i cen wynikających z niezatwierdzonych taryf.

W interesie powodowego przedsiębiorstwa energetycznego leżało zatem złożenie wniosku o zatwierdzenie taryfy w terminie , który umożliwi mu wykonanie obowiązku z art. 47 ust 1 Prawa energetycznego. Sankcja za nieprzestrzeganie tego obowiązku nie została skonstruowana jako sankcja za nie przedstawienie w określonym terminie taryfy do zatwierdzenia , lecz jako sankcja za stosowanie ceny i taryfy bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia.

Podnoszone przez powoda przyczyny późnego złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy , związane z trudnościami z wyłonieniem dostawcy paliwa nie mogą usprawiedliwiać naruszenie bezwzględnie obowiązującej normy prawnej jaką jest art. 47 Pe. Okoliczność stosowania przez powoda w rozliczeniach z odbiorcami niezatwierdzonej taryfy dla ciepła stanowiła podstawę do wydania zaskarżonej decyzji nakładającej karę pieniężną na podstawie art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy.

Mając zatem powyższe rozważania na uwadze Sąd stanął na stanowisku, że organ regulacyjny prawidłowo przyjął, że działanie powoda niewątpliwie stanowiło naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 47 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne , co z kolei uzasadniało nałożenie na niego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne.

Rozważenia wymagało zatem jedynie, czy wysokość nałożonej na powoda kary pieniężnej została prawidłowo ustalona przez Prezesa URE.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby zmianę przedmiotowej Decyzji w kwestii wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej. Sąd uznał , że ponieważ fakt naruszenia przez powoda bezwzględnie obowiązujących przepisów prawnych został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość, z tego też względu wysokość nałożonej na niego kary pieniężnej w wysokości 15.000 zł , co stanowi zaledwie (...) uzyskanego przez powoda przychodu z działalności koncesjonowanej za 2010 r., należy uznać za symboliczną. W realiach niniejszej sprawy oraz w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest natomiast jakichkolwiek podstaw do jej zmniejszenia. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy.

Na wymiar kary nałożonej na powoda wpływ miał przede wszystkim znaczny stopień szkodliwości jego czynu – stosowania w rozliczeniach z odbiorcami niezatwierdzonej taryfy dla ciepła-co pozwoliło mu na uzyskanie dodatkowego przychodu w wysokości (...) zł . Przy czym jego odbiorcy zostali zobowiązani do uiszczania niezasadnie zawyżonych cen i stawek opłat biorąc pod uwagę , że taryfa VI zatwierdzona decyzją Prezesa z dnia 16 kwietnia 2010 r. wykazała ogólny spadek cen i stawek opłat na poziomie 14,20 %.

Ponadto, w ocenie Sądu, wymierzona powodowi kara pieniężna ustalona została z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i pozostaje we właściwej proporcji do jego przychodu

Podkreślenia wymaga jedynie w tym miejscu, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda i jego możliwości finansowych w pełni uzasadniają nałożenie kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE. Niewątpliwie kara w tej wysokości spełniać będzie wobec przedsiębiorcy swoją funkcję prewencyjną i represyjną. Przede wszystkim kara ta stanowić będzie dla niego wyraźne ostrzeżenie na przyszłość przed powtarzaniem podobnych, nagannych zachowań oraz zmotywuje go do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej a przy tym stanowić będzie poważną dolegliwość, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania z obrotu gospodarczego.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do treści art. 98 kpc i 99 kpc.

SSO Hanna Kulesza